

Parafia św. Augustyna

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵

tel.: 22-838-30-95 tylko w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

III Niedziela Wielkiego Postu

3 marca 2024

LITURGIA SŁOWA

Wj 20,1-17; Ps 19; 1 Kor 1,22-25; J 2,13-25

Refren Psalmu: **Słowa Twe, Panie,
dają życie wieczne.**

Zbliżała się pora Paschy żydowskiej i Jezus udał się do Jerozolimy. W świątyni napotkał tych, którzy sprzedawali woły, baranki i gołębie oraz siedzących za stołami bankierów. Wówczas sporządziwszy sobie bicz ze sznurków, powyrzucał wszystkich ze świątyni, także baranki i woły, porzucił monety bankierów, a stoły powyrzucił. Do tych zaś, którzy sprzedawali gołębie, rzekł: „Weźcie to stąd, a nie róbcie z domu Ojca mego targowiska”. Uczniowie Jego przypomnieli sobie, że napisano: „Gorliwość o dom Twój pożera Mnie”. W odpowiedzi zaś na to Żydzi rzekli do Niego: „Jakim znakiem wykażesz się wobec nas, skoro takie rzeczy czynisz?” Jezus dał im taką odpowiedź: „Zburzcie tę świątynię, a Ja w trzech dniach wzniosę ją na nowo”. Powiedzieli do Niego Żydzi: „Czterdzieści sześć lat budowano tę świątynię, a Ty ją wzniesiesz w przeciągu trzech dni?” On zaś mówił o świątyni swego ciała. Gdy więc zmartwychwstał, przypomnieli sobie uczniowie Jego, że to powiedział, i uwierzyli Pismu i słowu, które wyrzekł Jezus. Kiedy zaś przebywał w Jerozolimie w czasie Paschy, w dniu świątecznym, wielu uwierzyło w imię Jego, widząc znaki, które czynił. Jezus natomiast nie zwierzał się im, bo dobrze

wszystkich znał i nie potrzebował niczyjego świadectwa o człowieku. Sam bowiem wiedział, co się kryje w człowieku.

Będę towarzyszył Jezusowi idącemu do Jerozolimy na święto Paschy. Wchodzi do świątyni, która jest dla Niego najdroższym miejscem na ziemi – domem Ojca. W serdecznej rozmowie będę Go pytał o Jego miłość do Ojca, o Jego przeżycia na krótko przed męką.

Przypomnę sobie moją świątynię: kościół czy kaplicę, w której prze-bywam najczęściej. Czy jest dla mnie domem Ojca? Czy chętnie w niej przebywam? Czy szukam umocnienia u Ojca, gdy nadchodzi cierpienie?

Wyobraźnię zbliżę się do świątyni, przed którą stoją stragany i kupczacy. Usłyszę zgiewk handlarzy. Zobaczę, jak gwałtownie wzbiera gniew Jezusa. Biczem wyrzucą kupczacych i wyrzucą stoły bankierów. Świątynia należy całkowicie do Ojca i Jego spraw!

Będę rozmawiał z Jezusem o tamtym wydarzeniu. Poproszę Go, aby dał mi serce wrażliwe i delikatne na wszystko, co święte, bym nigdy nie wykorzystywał Boga dla własnych korzyści.

Świątynie z cegły przypominają mi o świątyni ducha. Ilekroć wchodzi do miejsca świętego, tylekroć Bóg przypomina mi, że On sam chce przebywać we mnie. Uświadomię sobie, że Jezus codziennie przychodzi do mnie i pyta o stan świątyni mojego ciała. Wie, co się kryje w moim sercu.

Jakie spojrzenie Jezusa jawi się w mojej wyobraźni, gdy myślę, że patrzy teraz w moje wnętrze: radosne czy smutne? Co mogę powiedzieć o moim duchowym samopoczuciu? Co dominuje w moim wnętrzu: klimat pokoju i modlitwy czy zgiewku i targowiska?

Jezus ma moc odbudować świątynię mego serca, nawet gdyby była zrujnowana przez grzech. Może ożywić najbardziej martwe i zdrętwiałe wnętrze. Zaproszę Jezusa do siebie słowami: **Daj mi serce nowe!**

Ks. Krzysztof Wons SDS

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

Przygotowane przez Bractwo Słowa Bożego

Komentarz do pierwszego czytania

Tekst Dekalogu umieszczony jest w ramach najdłuższego opowiadania w Biblii (Wj 19- Lb 10) – tzw. wielkiej teofanii synajskiej, wokół której zbudowany jest cały Pięcioksiąg. Centrum perykopy synajskiej stanowi zawarcie przymierza między Bogiem a Jego ludem (Wj 19-24).

Dekalog poprzedzony jest teofanią. W Wj 19 Pan Bóg daje wspałałe obietnice swojemu ludowi. Ukazuje swój niezwykły plan: Izrael będzie Jego szczególną własnością, królestwem kapłanów, świętym ludem. Nie chodzi tu tylko o kapłanów z pokolenia Lewiego, z rodu Aarona. Cały lud będzie pośrednikiem między Bogiem a światem.

Kiedy Izrael przyjął te obietnice, Bóg powiedział mu, czego od niego wymaga. Te wymagania zostały spisane właśnie jako Dekalog. Dekalog jest jakby pierwszą konstytucją biblijnego ludu – jest wyznacznikiem jego tożsamości. Pierwsze prawa mają charakter dogmatyczny, pozostałe – etyczny. Dekalog wyróżnia się zdecydowanie spośród wszystkich praw czy kodeksów Starego Testamentu: ma nazwę – 10 słów (zdań czy spraw - 10 jest liczbą mnemotechniczną, faktycznie można się doliczyć w tekście 17 „zdań”), darowany jest na początku przymierza i napisany „palcem Bożym”, co nadaje mu wielką rangę. W tekście zauważamy podstawową zasadę etyki biblijnej – zanim pojawią się wymagania, zawsze pierwsza jest zbawcza interwencja Boga. Dopiero konsekwencją jej przyjęcia jest wdzięczność i wypływające z niej pragnienie wypełniania Bożych poleceń.

Warto zauważyć, że my, chrześcijanie, przestrzegamy przykazań przez pryzmat osoby Jezusa, czyli tak jak On nauczył nas je wypełniać. Św. Paweł pisał, że „On jest obrazem Boga niewidzialnego...” co daje nam nową, chrystologiczną perspektywę w odczytaniu Starego Testamentu. Niestety ciągle popełniamy błąd myślowy, że musimy sobie zasłużyć na zbawienie, a religię sprowadzamy do dylematów moralnych: co wolno, co jeszcze wolno, a czego nie wolno. Jest to niestety karykatura religijności i nie ma nic wspólnego z prawdziwą relacją z Bogiem. Już preambuła Dekalogu uświadamia nam ten błąd: to Bóg jest na pierwszym miejscu i przychodzi zawsze i w każdym czasie, żeby nam coś dać, a nie odebrać.

Komentarz do psalmu

Podstawowym przesłaniem Psalmu 19 jest zachęta do odkrywania Bożego Słowa obecnego w stworzeniu. Dla tych, którzy uważnie patrzą, stworzenie jest pierwszym objawieniem, pierwszą księgą świętą, której wyrazami są wszelkie obecne we wszechświecie istoty. Autor Psalmu wyraża też myśl, że istnieje inne, ważniejsze słowo, jaśniejsze niż światło słońca, droższe niż wszystkie skarby – objawienie biblijne.

Komentarz do drugiego czytania

Krzyż jest zgorszeniem dla wielu. Kiedyś i dziś. Wątpię, czy Jezus jest naprawdę Bogiem, ponieważ nie przystaje Jego obraz i działanie do wyobrażeń Pana - monarchy absolutnego, wymagającego bezwzględnego posłuszeństwa pod groźbą kary. Inni zastanawiają się, dlaczego Jezus musiał umrzeć na krzyżu, w takich straszliwych cierpieniach.

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

- miłość zawsze przejawia się w szacunku dla bliźniego i jego sumienia: "W ten sposób grzesząc przeciwko braciom i rażąc ich... sumienia, grzeszycie przeciwko samemu Chrystusowi" (1 Kor 8,12). "Dobrą jest rzeczą... nie czynić niczego, co twego brata razi, gorszy albo osłabia" (Rz 14, 21).

1790 Człowiek powinien być zawsze posłuszny pewnemu sądowi swojego sumienia. Gdyby dobrowolnie działał przeciw takiemu sumieniu, potępiałby sam siebie. Zdarza się jednak, że sumienie znajduje się w ignorancji i wydaje błędne sądy o czynach, które mają być dokonane lub już zostały dokonane.

1791 Ignorancja często może być przypisana odpowiedzialności osobistej. Dzieje się tak, "gdy człowiek niewiele dba o poszukiwanie prawdy i dobra, a sumienie z nawyku do grzechu powoli ulega niemal zaślepieniu". W tych przypadkach osoba jest odpowiedzialna za zło, które popełnia.

1792 Nieznajomość Chrystusa i Jego Ewangelii, złe przykłady dawane przez innych ludzi, zniewolenie przez uczucia, domaganie się złe pojętej autonomii sumienia, odrzucenie autorytetu Kościoła i Jego nauczania, brak nawrócenia i miłości mogą stać się początkiem wypaczeń w postawie moralnej.

Przecież wystarczyłoby samo wcielecie...To są pytania o „zgorszenie” – „głupstwo” krzyża.

Św. Paweł jednak głosi Chrystusa i to ukrzyżowanego! Krzyż stawia w centrum swojego nauczania, a nie jakieś filozoficzne nauki czy

znaki, ponieważ krzyż przemawia najmocniej. Dlaczego? Sam Jezus odpowiada nam na to pytanie: „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15,13). Krzyż pokazuje ogrom miłości Boga do nas i przerażającą otchłań grzechu, który oddala nas od szczęścia w Nim. Jezus przyjął na siebie cały dramat tego rozdarcia. Krzyż – najmocniejsze słowo Miłości Boga wypowiedziane dla mnie i dla Ciebie.

Komentarz do Ewangelii

Widać, że nie da się pogodzić roli świątyni jako domu modlitwy z „jaskinią zbójców”. Reakcja Jezusa na to, co robiono, była gwałtowna i jednoznaczna. Miejscem

handlu za czasów Jezusa był duży, zewnętrzny dziedziniec pogan. Izrael, czyniąc tu miejsce handlu, zdradził swoją uniwersalną misję – uniemożliwił zbliżenie się do Boga nie – Żydom. Jezus pragnie, by Jego dom – Kościół był domem modlitwy dla wszystkich narodów. Jest surowy dla chciwości, która tak bardzo opanowuje człowieka, że świątyni (kiedyś), Kościołowi (dziś) chce narzucić swoje prawa, zastępując innym istotę wiary. W dziejach Kościoła chciwość wielokrotnie wdierała się do jego wnętrza, niszcząc dusze tych chciwych i gorsząc tych, którzy mogliby wejść do wspólnoty. Bicz w ręku Boga to ostrzeżenie w każdym czasie i dla tych wszystkich, którzy

złym postępowaniem przestają Duchą Chrystusowego – ducha czci i adoracji.

Jezus usprawiedliwia swoją interwencję tym, że On jest jedynym budowniczym prawdziwej świątyni Boga, którą wybuduje na Ziemi przez swą śmierć i zmartwychwstanie. Dlatego też On jest jedynym, któremu podlega wszystko, co dotyczy kultu i czci Ojca. Trzeba dodać, że Jezus doskonale widzi zmienność nastrojów ludu i nie opiera się na nich. Idzie prostą drogą ku wypełnieniu dzieła Ojca, dając znaki, by przy dobrej woli można było Go poznać.

Komentarze zostały przygotowane przez dr Elżbietę Marek

Z DZIENNICZKA ŚWIĘTEJ FAUSTYNY

Wiara silna i żywa nieomal rozdziera zasłonę miłości. Obecność Boża przenika me serce, jak promień słońca kryształ. W chwili, gdy przyjmę Boga, cała istota moja jest w Nim zanurzona. Zdumienie i podziw mnie ogarnia, widząc wielki majestat Boży, który się zniża do mnie, która jestem nędzą samą. Wyrwa się z mej duszy wdzięczność ku Niemu za wszystkie łaski, których mi udziela, a szczególnie za łaskę powołania do wyłącznej służby swej świętej (Dz. 1814).

Prosimy o wsparcie dla Parafialnego Zespołu Caritas i przekazanie 1,5% podatku.

Jak należy wypełnić deklarację na przykładzie PIT-37

- w pkt. 147 wpisujemy numer KRS: **0000225750**
- w pkt. 148 wpisujemy **kwotę 1,5% podatku**
- w pkt. 149 wpisujemy cel szczegółowy: **PZC w parafii Świętego Augustyna w Warszawie**
- w pkt. 150 zaznaczamy: **X**

K. WNIOSK O PRZEKAZANIE 1,5% PODATKU NALEŻNEGO NA RZECZ ORGANIZACJI POŻYTKU PUBLICZNEGO (OPP) Należy podać numer wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (numer KRS) organizacji wybranej z wykazu prowadzonego na podstawie odrębnych przepisów oraz wysokość kwoty na jej rzecz.		
147. Numer KRS	Wnioskowana kwota Kwota z poz. 148 nie może przekroczyć 1,5% kwoty z poz. 137 po zaokrągleniu do pełnych dziesiątek groszy w dół.	148.
0000225750		kwota zł gr
L. INFORMACJE UZUPEŁNIAJĄCE Podatnicy, którzy wypełnili część K, w poz. 149 mogą podać cel szczegółowy 1,5%, a zaznaczając kwadrat w poz. 150, wyrazić zgodę na przekazanie OPP swojego imienia, nazwiska i adresu wraz z informacją o kwocie z poz. 148. W poz. 151 można podać dodatkowe informacje, np. ułatwiające kontakt z podatnikiem (telefon, e-mail).		
149. Cel szczegółowy 1,5%	PZC w parafii Świętego Augustyna w Warszawie	150. Wyrażam zgodę ☒
151. Informacje dodatkowe		

ŚW. JAN PAWEŁ II POWIEDZIAŁ

Pan przygotowuje ucztę dla wszystkich ludów. Te słowa, stanowiące inspirację dla niniejszego orędzia wielkopostnego, skłaniają nas przede wszystkim do refleksji nad opatrnością opieką, jaką Ojciec niebieski otacza wszystkich ludzi. Objawiła się ona już w akcie stworzenia, kiedy Bóg «widział, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre» (Rdz 1, 31). Jej potwierdzeniem staje się potem szczególnie więź Boga z ludem Izraela, który Bóg wybrał sobie na własność, aby rozpocząć dzieło zbawienia. Na koniec ta opatrnościowa troska osiąga swą pełnię w Jezusie Chrystusie: w Nim błogosławieństwo Abrahama ogarnia wszystkie ludy, my zaś otrzymujemy przez wiarę obietnicę Ducha (por. Ga 3, 14).

Wielki Post jest właściwym czasem, aby okazać Bogu szczerą wdzięczność za wielkie dzieła, jakich dokonał dla dobra człowieka we wszystkich epokach dziejów, zwłaszcza przez odkupienie, dla którego nie oszczędził nawet własnego Syna (por. Rz 8, 32).

Odkrycie zbawczej obecności Boga w ludzkiej historii pobudza nas do nawrócenia. Sprawia, że wszyscy czujemy się wybrani przez miłość Boga, i

każe nam wielbić Go i chwalić. Powtarzamy za św. Pawłem: «Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa; On napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich - w Chrystusie. W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem» (Ef 1, 3-4). Bóg sam wzywa nas, byśmy wchodząc na drogę pokuty i wewnętrznego oczyszczenia odnowili naszą wiarę. Niestrudzenie przyciąga nas do siebie, a ilekroć znamy porażki grzechu, wskazuje nam drogę powrotu do Jego domu, gdzie znów doświadczyć możemy owej szczególnej troski, jaką otoczył nas w Chrystusie. Tak więc z doświadczenia miłości Ojca rodzi się w naszym sercu dziękczynienie.

Okres Wielkiego Postu przygotowuje nas do świętowania Paschy Chrystusa, tajemnicy naszego zbawienia. Zadatkem tego misterium jest wieczerza, którą Chrystus spożywa wraz ze swymi uczniami w Wielki Czwartek, składając w ofierze samego siebie pod postacią chleba i wina. Jak napisałem w liście apostołskim *Dies Domini*, liturgia eucharystyczna «urze-

czywistnia realną, substancjalną i trwałą obecność zmartwychwstałego Pana (...), składając w ofierze Chleb życia, który jest zadatkem przyszłej chwały» (n. 39).

Uczta jest znakiem radości, ponieważ wyraża się w niej głęboka wspólnota wszystkich uczestników. Eucharystia stanowi zatem urzeczywistnienie tej uczty, którą prorok Izajasz zapowiedział wszystkim ludom (por. Iz 25, 6). Jest w nią wpisany niezatarty wymiar eschatologiczny. Przez wiarę wiemy, że tajemnica paschalna dokonała się już w Chrystusie, jednakże musi się jeszcze w pełni urzeczywistnić w każdym z nas. Przez swoją śmierć i zmartwychwstanie Syn Boży darował nam życie wieczne, które zaczyna się już tutaj, ale jego ostatecznym spełnieniem będzie wiekiusta Pascha w niebie. Wielu naszych braci i sióstr jest w stanie znosić swoją nędzę, utrapienia i choroby tylko dlatego, że mają pewność, iż zostaną kiedyś zaproszeni na wiekiustą ucztę w niebie. Tak więc Wielki Post każe nam sięgnąć spojrzeniem poza teraźniejszość, poza historię, poza horyzont tego świata - ku doskonałej i wiecznej komunii Trójcy Świętej.

OGŁOSZENIA

1. Dziękujemy za złożone **ofiary na ogrzewanie i prace remontowe** w naszym kościele.
2. Zapraszamy dziewczynki i chłopców do służby liturgicznej, jako **bielanka i ministrant**. Wszystkich chętnych prosimy o zgłoszenia się do ks. Shako i s. Iwony.
3. Dziś – spotkanie **Róż Różańcowych**, po Mszy św. o godz. **11:30** w dolnym kościele. Spotkanie **Żywego Różańca** obędzie się za tydzień, 10 marca, w niedzielę po Mszy św. o godz. **8:30** w Kaplicy Matki Bożej.
4. Zapraszamy do naszej **Biblioteki Parafialnej**. Biblioteka znajduje się w dolnej plebani. Czynna w czwartki od **17:00 do 19:00** i w niedziele od **11:00 do 13:00**.
5. Przez kolejne dwa tygodnie zbieramy **dary o długotrwałej dacie ważności, z przeznaczeniem dla ubogich z naszej parafii**. Zakupione produkty można składać w torbach w kościele, zakrystii lub kancelarii parafialnej.
6. W Wielkim Poście serdecznie zapraszamy na:
 - **DROGĘ KRZYŻOWĄ** – w piątki o godz. **16.30** dla dzieci, o godz. **17.30** dla dorosłych, o godz. **19.30** dla młodzieży;
 - **GORZKIE ŻALE** z kazaniem pasyjnym – w niedziele o godz. **17.30**;
 - **JUTRZNIĘ z GODZINĄ CZYTAŃ** – o godz. **6.00** (od poniedziałku do piątku). *Przypominamy, że za udział w nabożeństwach wielkopostnych można uzyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami.*
7. W poniedziałek – święto **św. Kazimierza**, królewicza.

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. **Bóg zapłać!**

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz Parafianie. Strona internetowa Parafii: www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa.